

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a. s.**, IČ 45193665
sídlem 28. října 1235/169, 709 00 Ostrava
zastoupený advokátkou Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M.
sídlem Slavětínská 1146/39, 190 14 Praha - Klánovice

proti
žalované: **Státní energetická inspekce**, ústřední inspektorát
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 10. 12. 2015 č. j. 0813029a14/1576/15/90.220/Kr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti *in eventum* zrušení rozhodnutí Státní energetické inspekce, Ústředního inspektorátu (dále též „žalovaná“ či „odvolací orgán“), ze dne 10. 12. 2015 č. j. 0813029a14/1576/15/90.220/Kr, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, Územního inspektorátu pro Moravskoslezský kraj (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 9. 2015 č. j. 0813029a14/3279/15/080.102/Ha (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 893 100 Kč za správní

delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovým orgánem v dikci § 5 odst. 5 zákona o cenách jako výrobce elektřiny spalováním kalového plynu z čistíren odpadních vod (dále též „ČOV“) v provozovnách Frýdek-Místek, Opava, Nový Jičín, Havířov, Karviná, Orlová, Český Těšín a Třinec, nedodržel v kontrolovaném roce 2010 věcnou podmínku bodu 1.6. „*Výkupní ceny a zelené bonusy pro spalování bioplynu, skládkového plynu, kalového plynu a důlního plynu z uzavřených dolů*“ Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 3. 11. 2009 č. 4 /2009 pro přiznání úředně stanovené ceny (dále jen „*CR ERÚ 2010*“), když za rok 2010 neoprávněně uplatnil a čerpal vyšší ceny zeleného bonusu než bylo stanoveno v bodě 1.6. tohoto cenového předpisu, pro spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. 1. 2006, přičemž přijetím těchto plateb získal nepřiměřený majetkový prospěch, vyčíslený za rok 2010 ve výši 3 660 197,76 Kč bez DPH, tj. 4 392 237,31 Kč včetně DPH; v kontrolovaném roce 2011 rovněž nedodržel tutéž věcnou podmínku stanovenou cenovým orgánem v bodu 1.6. Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 8. 11. 2010 č. 2/2010 (dále jen „*CR ERÚ 2011*“), pro přiznání úředně stanovené ceny, když za rok 2011 neoprávněně uplatnil a čerpal vyšší ceny zeleného bonusu než bylo stanoveno v bodě 1.6. tohoto cenového předpisu, pro spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. 1. 2006, přičemž přijetím těchto plateb získal nepřiměřený majetkový prospěch, vyčíslený za rok 2011 ve výši 3 750 721,31 Kč bez DPH, tj. 4 500 865,57 Kč včetně DPH.

2. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ačkoli žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, žalovaná jej přezkoumala a tak zatížila napadené rozhodnutí shodnou vadou. Žalobci tím nepřipustně odňala jednu instanci.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterou shledává v nevypořádání nových námitek, které uplatnil ve vyjádření ze dne 17. 7. 2015: (i.) nicotnosti, (ii.) porušení principu *nullum crimen sine lege*, (iii.) nesprávného skutkového a právního závěru ohledně paliva spalovaného v ČOV, (iv.) posunu v otázce podmínění čerpání zeleného bonusu ve výši spalování bioplynu v bioplynové stanici. Prvostupňový orgán pouze recipoval odůvodnění svého předchozího zrušeného rozhodnutí ze dne 27. 2. 2015 č. j. 081302914/892/15/80.104/Ha (dále jen „*původní prvostupňové rozhodnutí*“) a omezil se na rekapitulaci podkladů doplněných na základě předchozího rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2015 č. j. 081302914/374/15/90.220/Ve (dále jen „*původní rozhodnutí o odvolání*“). Obdobně nebylo vypořádáno vyjádření žalobce ze dne 31. 8. 2015. Prvostupňový orgán přitom dovodil, že námitky není třeba vypořádat, protože byly projednány v průběhu dosavadního správního řízení a přezkoumány odvolacím orgánem. Podle žalobce však nelze odkazovat na zrušené původní prvostupňové rozhodnutí, nýbrž je třeba se znovu vypořádat se všemi námitkami. Původní prvostupňové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce dále shledává chybným závěr rozhodnutí prvostupňového orgánu, že všechny námitky byly přezkoumány v původním rozhodnutí o odvolání. V původním rozhodnutí o odvolání je totiž uvedeno, že doplnění odvolání bylo podáno po uplynutí 15ti denní lhůty pro odvolání a žalovaná není povinna jej vypořádat.
5. Podle žalobce porušila žalovaná rovněž § 93 odst. 1 s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť nevyzvala žalobce k doplnění náležitostí odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu, ačkoli na tuto skutečnost

upozornil v blanketním odvolání. Podle judikatury žalovaná byla povinna se doplněním odvolání zabývat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že nebyly vypořádány nové námitky ohledně samostatné bioplynové stanice, nicotnosti, porušení principu *nullum crimen sine lege* a odvolací námitky.

6. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce nicotnost, která nebyla v průběhu celého správního řízení vypořádána, *in eventum* nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podle žalobce nebyla žalovaná k rozhodnutí věcně příslušná podle § 77 odst. 1 správního řádu, nebyla dána pravomoc a působnost podle § 93 odst. 2 ve spojení s odst. 1 písm. c) zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) (dále též „*energetický zákon*“), ani podle § 17 odst. 5 zákona o cenách ve spojení s § 3 odst. 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o působnosti orgánů ČR v oblasti cen*“). Podle žalobce zelený bonus není cenou ve smyslu zákona o cenách, proto nemohl porušit § 5 odst. 5 zákona o cenách a dopustit se správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Poukaz žalované na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010 č. j. 2 Ao 3/2010-55 a ze dne 19. 4. 2014 č. j. 1 Aos 7/2013-41 shledává žalobce nepřiléhavým, jelikož právní povaha zeleného bonusu nebyla v tamních věcech předmětem soudního přezkumu.
7. Energetický regulační úřad (dále též „*ERÚ*“) byl sice oprávněn stanovit svým rozhodnutím výši zeleného bonusu (§ 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ale nebyl nadán pravomocí jej označit za cenu a podřadit pod režim zákona o cenách. Specifikování výše podpory ve formě zeleného bonusu v cenových rozhodnutích *ERÚ* podle žalobce neznamena, že jej lze považovat za úředně stanovenou cenu ve smyslu § 1 ve spojení s § 5 zákona o cenách. Žalobce poukazuje na § 1 odst. 1 a 2 zákona o cenách, přičemž § 4 odst. 3 nebo § 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů*“), rozlišují mezi výkupními cenami a podporou ve formě zeleného bonusu. Žalobce cenová rozhodnutí *ERÚ* v části stanovení výše podpory ve formě zeleného bonusu nepovažuje za cenový předpis. Zelený bonus ani pojmově nenaplňuje znaky ceny podle § 1 odst. 2 zákona o cenách, za cenu lze považovat pouze peněžní protiplnění. Žalobce dovozuje, že zatímco v cenových rozhodnutích pro roky 2010 až 2012 *ERÚ* označil zelený bonus za „*úředně stanovenou cenu*“, v cenových rozhodnutích pro roky 2013 až 2015 za účinnosti zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podporovaných zdrojích energie*“), hovoří o *pevné hodnotě*, přestože zákonodárce v § 4 odst. 7, resp. § 12 odst. 9 zákona o podporovaných zdrojích energie, aproboval postup podle zákona o cenách. *ERÚ* z tohoto důvodu nemohl označit zelený bonus za úředně stanovenou cenu v cenových rozhodnutích pro období 2010 až 2012, neboť zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů neobsahoval období § 4 odst. 7 resp. § 12 odst. 9 zákona o podporovaných zdrojích energie. *ERÚ* mohl zelený bonus označit toliko za pevnou hodnotu. Nadto § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie stanovuje jednoznačná pravidla pro případ neoprávněného čerpání zeleného bonusu, což podporuje závěr, že zelený bonus lze považovat za zvláštní pevnou hodnotu, tj. institut *sui generis*.
8. Žalobce poukazuje na ústavnost cenových rozhodnutí *ERÚ*. Ústavně konformní výklad vede podle žalobce k závěru, že zelený bonus nemohl *ERÚ* transformovat v cenu podle § 1 odst. 1 zákona o cenách. Cenová rozhodnutí *ERÚ* nejsou v čl. 1.1 a dalších, týkajících se

podpory ve formě zeleného bonusu, cenovým rozhodnutím, ale rozhodnutími určujícími výši pevné hodnoty podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů.

9. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce porušení zásady *nullum crimen sine lege*, jelikož podporu ve formě zeleného bonusu v období let 2010 a 2011 čerpal v souladu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Pokud by se dopustil pochybení, přesto nemohl naplnit znaky skutkové podstaty cenového správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Administrativní pochybení v režimu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů by zakládalo toliko bezdůvodné obohacení o částku odpovídající neoprávněně čerpané podpoře a povinnost tuto částku vrátit. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v § 9 s případným administrativním pochybením nespojil skutkovou podstatu správního deliktu, nelze tudíž konstruovat odpovědnost za spáchání zcela jiného správního deliktu podle zákona o cenách. Žalobce se nebrání kontrole, zda čerpal podporu ve formě zeleného bonusu ve správné výši. Není mu však zřejmé, jakým způsobem mohl v kontrolovaném období let 2010 a 2011 předpokládat, že údajné pochybení mohlo naplnit znaky objektivní stránky správního deliktu podle zákona o cenách. Závěry k uplatněné námitce nebyly obsaženy v rozhodnutí prvostupňového orgánu, ani v napadeném rozhodnutí, s poukazem na to, že již byly vypořádány. Takový závěr je v rozporu se skutečností, neboť námitka byla poprvé vznesena v doplnění odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, jímž se žalovaná odmítla zabývat.
10. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobce nesprávné posouzení rozhodné skutkové a právní otázky. Závěr žalované o porušení určených podmínek spočívajících v čerpání podpory ve formě zeleného bonusu na *spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV*, je v rozporu se skutečným stavem věci a nemůže pro svou nepřezkoumatelnost, nezákonnost a věcnou nesprávnost obstát. Nesouhlasí se závěrem o porušení podmínek § 5 odst. 5 zákona o cenách. Žalobce namítá, že ve všech výrobnách je spalován bioplyn vyrobený z nestabilizovaného kalu vznikajícího při biologickém čištění odpadních vod v ČOV vybavených pouze aerobním stupněm čištění. Nestabilizovaný kal je podle žalobce řazen mezi biomasu, jak potvrdil prvostupňový orgán v roce 2013 v *protokolu o kontrole č. 081106813* ze dne 18. 9. 2013 při kontrole týkající se shodné otázky, kdy nezjistil porušení § 5 odst. 5 zákona o cenách, ani ERÚ žádné pochybení nezjistil. Žalobce nebyl seznámen s důvody, pro které se žalovaná v rámci kontroly za období let 2010 a 2011 odchýlila od dřívějšího názoru. Žalobce dále namítá, že do vydání původního prvostupňového rozhodnutí zakládal prvostupňový orgán svůj závěr ohledně paliva spalovaného při výrobě elektřiny v kogeneračních jednotkách výlučně na údajné existenci anaerobního stupně, čímž vyloučil charakter zdroje jako bioplynu vyrobeného z biomasy. I v napadeném rozhodnutí je akcentován význam přítomnosti anaerobního stupně, žalobce přitom podle § 56 správního řádu navrhoval kvalifikované posouzení otázky, k níž nemají pracovníci prvostupňového orgánu dostatek znalostí (viz šestý žalobní bod). V napadeném rozhodnutí žalovaná založila své závěry na posouzení jiné otázky než prvostupňový orgán, když uzavřela, že spalované palivo je sice bioplynem, nicméně kogenerační jednotky jsou umístěny v ČOV, nikoli v samostatných bioplynových stanicích. Proto je s odkazem na klíčové znaky samostatné bioplynové stanice ve stanovisku ERÚ z roku 2013 vyloučeno, aby mohl žalobce čerpat podporu ve formě zeleného bonusu ve výši odpovídající spalování bioplynu v bioplynových stanicích. Žalobce proto dále v pátém žalobním bodu namítá, že tento závěr nemůže pro rozpor s pravidly časové působnosti norem trestního práva a věcnou nesprávností obstát. Žalobcem uplatněné námitky nebyly vypořádány.

11. K závěru žalované o současné realizaci aerobního i anaerobního čištění žalobce namítá, že anaerobní čištění není a nemůže být na ČOV realizováno, odkazuje na normu ČSN 75 0161 *Vodní hospodářství Názvosloví kanalizace*. Ve správním řízení žalobce opakovaně uváděl, že na ČOV je realizována anaerobní stabilizace kalů, která ale není součástí procesu čištění odpadních vod, nýbrž je součástí jiného technologického celku, a to kalového hospodářství. Tyto závěry plynou z normy ČSN 75 6401 *Čistírny odpadních vod pro více než 500 ekvivalentních obyvatel*. Možnost subsumpce *anaerobního stupně* pod technologický prvek čištění odpadních vod vylučuje definice anaerobní fermentace podle § 2 písm. e) vyhlášky č. 482/2005 Sb., o stanovení druhů, způsobů využití a parametrů biomasy při podpoře výroby elektřiny z biomasy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 482/2005 Sb.*“), kdy k *procesu kontrolovaného rozkladu biomasy na bioplyn a digestát, probíhající bez přístupu vzdušného kyslíku* nemůže z povahy věci docházet v technologickém celku čištění odpadních vod. Žalobce s poukazem na § 3 odst. 1 a 2, a § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 482/2005 Sb. má za to, že se jedná o proces anaerobní fermentace kategorie AF2, přičemž podle přílohy č. 1 tabulky č. 2 skupiny 2 bodu i) vyhlášky č. 482/2005 Sb. do této kategorie spadají nestabilizované kaly z ČOV vybavených pouze aerobním stupněm čištění. Jelikož ČOV obsahují pouze aerobní stupeň čištění, nestabilizovaný kal je správně zařazen mezi biomasu, proto neobstojí závěr o porušení podmínek podle § 5 odst. 5 zákona o cenách.
12. Žalobce pro závěr, že v ČOV není realizováno anaerobní čištění odpadních vod, považuje za klíčový znalecký posudek č. 82 z února 2015 znalce z oboru vodního hospodářství a stanovisko vrchního ředitele Sekce vodního hospodářství ze dne 12. 2. 2015 č. j. 7845/2015-MZE-15100, které jako správní orgán kompetentní podle § 56 správního řádu k posouzení otázek relevantních pro rozhodnutí prvostupňového orgánu konstatovalo, že posouzení technologií čištění na ČOV podle žalované považuje za chybné; potvrdilo tím opodstatněnost námitek žalobce. Podstatou zmiňovaného znaleckého posudku bylo, že stabilizace kalů není součástí technologického celku čištění odpadních vod, objekty kalového a plynového hospodářství jsou uzavřené a technologicky oddělené. Tedy není realizováno anaerobní čištění odpadních vod a nestabilizované kaly splňují kritéria kategorie AF2. Těmito závěry se žalovaná však neřídila, na jejich vypořádání rezignovala.
13. Pro úplnost žalobce uvádí, že podpora ve formě zeleného bonusu byla fakturována v souladu s platnou smlouvou s distributorem. Žalovaná proto pochybila, když napadeným rozhodnutím nezrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu nevrátila k dalšímu řízení. Ze str. 24 až 27 napadeného rozhodnutí není seznatelné, proč námitky žalobce shledala nedůvodnými.
14. V *pátém žalobním bodu* namítá žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení rozhodné právní otázky, porušení pravidel časové působnosti norem správního práva trestního, porušení principů správního trestání. Dále namítá nepřipustnou retroaktivitu ve vztahu k období let 2010 a 2011, kdy bylo aplikováno výkladové stanovisko ERÚ přijaté a účinné až od roku 2013. Žalovaná tvrdí, že palivo spalované žalobcem v kogeneračních jednotkách je bioplynem, současně dovozuje, že žalobci nemůže příslušet za výrobu elektřiny zelený bonus v nárokované výši. Jediným argumentem (vedle závěru o přítomnosti anaerobního stupně) je umístění výroben v ČOV, nikoli v samostatné bioplynové stanici. Takový výklad je podle žalobce v rozporu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů i vyhláškou č. 482/2005 Sb. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů vypočítává jednotlivé druhy podporovaných obnovitelných zdrojů, kde jsou uvedeny kromě jiného i biomasa, bioplyn či kalový plyn.

Jak již žalobce uvedl, anaerobně fermentovaný kal je biomasou kategorie AF2, z níž je získáván bioplyn. Dovozuje-li žalovaná, že kalový plyn spadá pod obnovitelné zdroje jako samostatná kategorie a vyhláška č. 482/2005 Sb. se nevztahuje na výrobu elektřiny spalováním kalového plynu z ČOV, neboť kalový plyn není produktem biomasy ve smyslu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, považuje žalobce její závěr za rozporný s argumentací předestřenou ve čtvrtém žalobním bodu.

15. Zmiňovanou nepřipustnou retroaktivní aplikaci výkladového stanoviska ERÚ spatřuje žalobce v tom, že výkladové stanovisko: (i.) bylo vydáno tři roky poté, co mělo dojít ke spáchání správního deliktu; (ii.) mělo se stát součástí správní praxe od roku 2013 a (iii.) bylo přijato právě z důvodu existujících výkladových nejasností. Námitka nepřipustné retroaktivity nebyla správními orgány vypořádána. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, že se výkladové stanovisko ERÚ týká případu žalobce, fakticky je to však zřejmé. Ve výkladovém stanovisku ERÚ je přitom uvedeno, že jeho cílem je vyjasnění stávajících výkladových nejasností a ERÚ podle něj bude postupovat ode dne vyhlášení. Žalobce zdůrazňuje, že bod 1.8 cenového rozhodnutí ERÚ, k jehož výkladu bylo výkladové stanovisko vydáno, v relevantní pasáži odpovídá znění téhož bodu CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011. Doplnění dokazování prvostupňovým orgánem totiž směřovalo pouze k podpoře skutečnosti, že výrobní jsou umístěny v prostorách ČOV. Přitom právě podle výkladového stanoviska ERÚ nelze výrobní umístěné v prostorách ČOV považovat za samostatné bioplynové stanice.
16. Na str. 25 napadeného rozhodnutí je odkazováno na *Stanovisko odboru ochrany ovzduší k zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – kalové hospodářství čistíren odpadních vod* Ministerstva životního prostředí a na str. 28 na závěry dopisu adresovaného jiné obchodní korporaci. Podle žalobce je evidentní, že žalovaná staví posouzení věci na otázce naplnění znaků samostatné bioplynové stanice, porušuje tím zákaz retroaktivity. Nadto stanovisko Ministerstva životního prostředí bylo vydáno v roce 2012, nelze jej tedy brát v úvahu při posouzení otázky viny. Žalobce z něj dovozuje, že by kalové a plynové hospodářství ČOV mohlo být považováno za samostatnou bioplynovou stanici. K poukazu na dopis adresovaný jiné obchodní korporaci ze dne 23. 3. 2009 žalobce namítá, že (i.) právní názor vyslovený v tomto dopisu mu nebyl znám, (ii.) je v rozporu s žalobní argumentací a (iii.) žalovaná naopak aplikovala v případě žalobce opačný právní názor, souladný s argumentací žalobce. Žalobce má za to, že v kontrolovaném období 2010 a 2011 postupoval podle rozumného výkladu vyhlášky č. 482/2005 Sb., která zvolený postup umožňovala. Veškeré námitky uplatnil již ve správním řízení, kde nebyly řádně vypořádány.
17. V šestém žalobním bodu namítá žalobce porušení pravidel dokazování. Prvostupňový orgán v rámci kontroly na období roku 2012 v *Protokolu o kontrole č. 081106813* ze dne 18. 9. 2013 konstatoval správnost zařazení bioplynu vyrobeného z kalových plynů do kategorie AF2 v souladu s vyhláškou č. 482/2005 Sb., avšak o rok později v právě projednávaném případě bez odůvodnění změnil názor s tím, že se jedná o kalový plyn. Jediným důvodem byla podle žalobce údajná přítomnost anaerobního stupně čištění odpadních vod. K takovému závěru pracovníci prvostupňového orgánu nedisponovali potřebnými znalostmi. Žalobce přitom ve vyjádření ze dne 9. 2. 2015 uvedl, že si pro posouzení předestřené otázky vyžádal stanovisko Ministerstva zemědělství a marně požadoval ustanovení znalce. Proto pověřil znalce vypracováním znaleckého posudku a požadoval jeho výslech. Závěry znaleckého posudku byly paušálně odmítnuty, což žalobce považuje za porušení § 56 správního řádu. Prvostupňový orgán přitom byl povinen se řídit znaleckým posudkem i stanoviskem

Ministerstva zemědělství. Dále byl podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu žalobce zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch. Takto nepostupoval a nebylo vyhověno ani důkazním návrhům učiněným ve vyjádření ze dne 9. 2. 2015, a to výsledků vedoucích pracovníků žalobcem provozovaných ČOV. V rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyl návrh žalobce vypořádán, toliko byly doslovně zopakovány závěry vyslovené v původním prvostupňovém rozhodnutí. Odmítnutí výsledků bylo odůvodněno tím, že není zřejmé, jak by přispěly k objasnění stanovení druhu a výše podpory ve formě zeleného bonusu. Žalovaná se k této odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřila.

18. Žalobce dále nesouhlasí se závěry napadeného rozhodnutí, podle kterých nelze závěry kontroly provedené za rok 2012 zohlednit, neboť byly změněny v rámci došetření a správní řízení dosud neproběhlo. Takovéto odůvodnění považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Shodně brojí proti závěrům, že ERÚ v rámci kontrol provedených na ČOV v roce 2014 zaměřených na plnění povinností podle § 9 a § 11 energetického zákona nezjistil žádné pochybení, ačkoli se zabýval technologickým řešením čištění odpadních vod, kalového hospodářství a navazujícím technickým řešením spalování bioplynu. Nesouhlasí také s vyjádřením, že čerpání podpory ve formě zeleného bonusu nebylo předmětem těchto kontrol. Na protokoly odkazoval právě proto, že se v nich ERÚ zabýval skutkovými otázkami rozhodnými pro předmětné řízení.
19. *V sedmém žalobním bodu* namítá žalobce uplynutí prekluzivních lhůt. Se zřetelem na § 95 odst. 4 ve spojení s § 93 odst. 2 a odst. 1 písm. c) energetického zákona je žalobce přesvědčen, že před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu uplynula doba, kdy bylo možné uložit pokutu za porušení zákona o cenách. Doba 2 let ode dne, kdy mělo k porušení povinnosti dojít, uplynula v okamžiku zahájení řízení, které podle § 95 odst. 4 energetického zákona nemohlo být zahájeno.
20. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedla, že ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách ukládá povinnost uložení sankce za správní delikt ve výši jednoho až pětinasobku vyčísleného nepřiměřeného majetkového prospěchu, je-li jeho výše nad 1 mil. Kč. Uložená sankce ve výši jednonásobku vyčísleného nepřiměřeného majetkového prospěchu tudíž odpovídá nejnižšímu možnému postihu. Žalovaná byla povinna postupovat podle platného cenového předpisu, její činnost byla podřízena zákonu o působnosti orgánů ČR v oblasti cen. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná, veškeré námitky řádně vypořádala, jak je zřejmé z *Vyřízení námitek kontrolované osoby* ze dne 6. 1. 2015 č. j. 081302914/28/15/80.100/Hr k *Protokolu o výsledku kontroly č. 081302914 a Dodatku č. 1* ze dne 9. 1. 2015, kdy bylo vyhověno námitce výše zjištěného nepřiměřeného majetkového prospěchu. V zahájeném správním řízení byl žalobce v *Oznámení* ze dne 28. 1. 2015 poučen o svých právech, která využil ve vyjádřeních ze dne 9. 2. 2015 a ze dne 16. 2. 2015. Na tato podání prvostupňový orgán reagoval původním prvostupňovým rozhodnutím, které bylo zrušeno původním rozhodnutím o odvolání, a věc byla vrácena k novému projednání. Podle žalované nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů má být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na případných dílčích nedostatecích.
21. Při novém projednání byl žalobce dne 6. 5. 2015 vyzván k doplnění podkladů. Současně byly od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále též „ČEZ“), vyžádány smlouvy uzavřené se žalobcem spolu s požadavkem vysvětlení, proč byly uzavřeny na spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF2 v rozporu s cenovými předpisy určujícími, že se v provozovnách spaluje kalový plyn z ČOV. Společnost ČEZ odpověděla, že žalobce

v žádostech o podporu uváděl druh zdroje bioplyn, předloženou smlouvu nerozporoval a podepsal. Podle žalované ze strany ČEZ nebyly činěny žádné kroky k ověření správnosti žalobcem předaných podkladů. ERÚ ve sdělení ze dne 28. 5. 2015, po kontrolách jednotlivých ČOV konstatoval, že „*ve zdrojích pro výrobu elektřiny provozovaných Sm VaK je spalován kalový plyn.*“ K námitce nevypořádání vyjádření žalobce ze dne 17. 7. 2015 žalovaná uvedla, že nevneslo do věci žádné nové skutečnosti. Námitky žalobce byly vypořádány na str. 23 a 24 rozhodnutí prvostupňového orgánu a v napadeném rozhodnutí se žalovaná obsáhle všemi námitkami žalobce zabývala.

22. Podle žalované spáchal žalobce cenový delikt podle § 5 odst. 5 zákona o cenách shora popsany. K otázce nicotnosti z důvodu nedostatku pravomoci odkazuje na str. 22 a 23 napadeného rozhodnutí. Tvrzení o porušení základních principů správního trestání, nicotnosti napadeného rozhodnutí či o čerpání podpory v souladu se zákonem ústící v sugestivní odmítání jakéhokoliv pochybení považuje za účelové. Žalobce pro překrytí vědomého zařazení ČOV do zcela odlišné kategorie bioplynových stanic s vyšší podporou, na kterou neměl nárok, předkládal odborná vyjádření účelově popírající závěry žalované. Kompetence žalované byla dána podle § 93 odst. 2 energetického zákona v návaznosti na § 3 odst. 3 a 4 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen ve spojení s § 14 odst. 1 a 2 zákona o cenách. Byly aplikovány normy specifikující porušení zákona žalobcem, především § 5 odst. 5 a § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Neztotožňuje se s žalobcem, že nemohl v kontrolovaném období předpokládat pochybení v režimu zákona o cenách a naplnit objektivní stránku správního deliktu. Žalobce si dobrovolně vybral oblast podnikání v obnovitelných zdrojích energie mající svá specifika, bez jejich respektování může a často dochází k nedodržení cenových předpisů a spáchání správního deliktu podle zákona o cenách. V procesním postupu byla užita příslušná ustanovení správního řádu, směrodatný byl důkazní standard ve smyslu § 3 správního řádu. Zjišťování důkazů bylo provázeno legalitou.
23. Žalovaná uvádí, že argumentace o posouzení skutkové a právní otázky spočívá v opakovaném názoru spalování bioplynu v ČOV namísto kalového plynu, na jehož výši podpory měl žalobce nárok. Tato argumentace nemůže obstát. Podle bodů 1.1. a 1.6. CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011 žalobci čerpaná výše podpory formou zeleného bonusu určená bodem 1.6. obou cenových předpisů nepřislušela, neboť v ČOV spaloval kalový plyn s nižší podporou. Žalovaná odkazuje na technologická schémata, z nichž vyplývá, že v rozporu s bodem 1.6.1. CR ERÚ 2010 i CR ERÚ 2011 ČOV obsahovaly anaerobní stupeň čištění. Po aerobním vyčištění se nestabilizovaný kal přečerpává do vyhnívacích nádrží, kde probíhá jeho anaerobní stabilizace. Výstupním produktem je stabilizovaný kal, ze kterého se po úpravě vyvíjí kalový plyn. Tento názor opírá žalovaná též o odborné stanovisko Sdružení oboru vodovodů a kanalizací ČR (dále též „SOVAK“).
24. Žalovaná k námitkám žalobce ohledně nesprávného posouzení rozhodné právní otázky, časové působnosti norem či porušení principů správního trestání odkazuje na str. 27 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že ERÚ vydal výkladové stanovisko k problematice výroby elektřiny v bioplynových stanicích, zejména v souvislosti s určením kategorie bioplynových stanic v závislosti na velikosti instalovaného výkonu, které bylo vydáno k cenovému rozhodnutí ERÚ ze dne 26. 11. 2012 č. 4/2012. ERÚ v něm definoval samostatnou bioplynovou stanici, jelikož definice bioplynové stanice v české legislativě chybí, proto žalovaná považovala za účelné jej zmínit. Plyn vyráběný v bioplynové stanici, nebo jímáný ve vyhnívacích nádržích ČOV, či na skládce, je vždy bioplynem. Pro stanovení

výše podpory se bioplyn rozděluje na bioplyn z bioplynové stanice, kalový plyn z ČOV a skládkový plyn ze skládky.

25. Žalovaná k námitce porušení pravidel dokazování uvádí, že podle § 2 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je kalový plyn samostatnou kategorií obnovitelného zdroje, z čehož dovozuje, že se nejedná o produkt biomasy ve smyslu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a vyhlášky o podpoře biomasy. Podle § 6 odst. 1 a 3 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů stanovuje výši zeleného bonusu ERÚ, přičemž v CR ERÚ 2010 v bodě 1.6. stanovil zelený bonus pro spalování skládkového a kalového plynu z ČOV ve výši 1.500 Kč/MW a v CR ERÚ 2011 v bodě 1.6. stanovil zelený bonus pro spalování skládkového a kalového plynu z ČOV ve výši 1.550 Kč/MW. Kalový plyn je výhradně vedlejším produktem činnosti ČOV, vznikl by i bez dalšího využití. Žalobce uplatnil vyšší podporu, než mu příslušela.
26. Žalovaná nesouhlasí s žalobcem, že postupovala v rozporu se správním řádem, když odmítla jeho tvrzení. Předmětem kontroly byla oprávněnost čerpání zelených bonusů v období let 2010 a 2011, nikoli technologie ČOV. Žalovaná odkazuje na schémata technologií a provozní řády ČOV. Všechny ČOV využívaly v rámci kalového hospodářství také anaerobní stupeň. K námitce, že nebylo přihlédnuto k odbornému stanovisku Ministerstva zemědělství a znaleckému posudku, žalovaná uvádí, že byla zpracována účelově. Odborník nemůže tvrdit, že v ČOV „kalové a plynové hospodářství je uzavřené, stavebně a technologicky oddělené od technologie čištění odpadních vod.“ Podle stanoviska Ministerstva životního prostředí je kalové hospodářství nedílnou součástí ČOV, kalový plyn je vedlejším produktem čistících procesů. Žalovaná nesouhlasí, že měla povinnost zaměřit se na problematiku ČOV namísto čerpání zelených bonusů. Ke kontrole roku 2012 žalovaná dodává, že dosud celé správní řízení neproběhlo, objektivní lhůta v případě roku 2012 činí 5 let, končí dne 31. 12. 2017.
27. Podle žalované zřejmá neoprávněnost čerpání státní podpory byla řádně prokázána. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaná dodává, že novelou č. 211/2011 Sb. jí byly odebrány kompetence ke kontrole hmotněprávních ustanovení energetického zákona ve smyslu § 93 odst. 1 písm. a) téhož zákona, k němuž se žalobcem citovaný § 95 odst. 4 energetického zákona vztahuje. Počínaje dnem 18. 8. 2018 se tímto ustanovením řídí ERÚ a žalovaná se v rámci kontrol dodržování cenových předpisů řídí zákonem o cenách, který v § 17 odst. 3 stanovuje, že „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.“
28. Žalobce v replice ze dne 16. 5. 2016 setrval na své argumentaci.
29. V přípisu ze dne 6. 9. 2017 žalobce uvedl, že s ohledem na zák. 131/2015 Sb., kterým se mění energetický zákon, přešla s účinností od 1. 1. 2016 pravomoc a působnost rozhodovat o správních deliktech spáchaných podle zákona o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů na Energetický regulační úřad, který má být nově žalovaným namísto Státní energetické inspekce při zachování místní příslušnosti městského soudu.
30. Žalobce v doplnění repliky ze dne 22. 7. 2019 poukazuje na změnu právní úpravy správního trestání deliktů souvisejících s čerpáním podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů byl s účinností od 30. 5. 2012 nahrazen zákonem o podporovaných zdrojích energie. Za účinnosti tohoto zákona není výše podpory ve formě zeleného bonusu stanovována jako úředně stanovená cena, nýbrž jako pevná hodnota *sui generis*, což vylučuje sankci podle zákona o cenách. Pravidlo pro případ

neoprávněného čerpání podpory ve formě zeleného bonusu stanoví § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie (viz druhý žalobní bod). Pochybení spočívající v nesprávné kvalifikaci podporovaného zdroje v podkladech pro výplatu zeleného bonusu přitom není v § 49 zákona o podporovaných zdrojích energie zahrnuto a nenaplňuje skutkovou podstatu žádného deliktu tam uvedeného. Pokud by soud shledal, že jednání žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí bylo možno postihnout podle tehdy účinné úpravy zákona o cenách, měl by přihlídnout ke změně právní úpravy, která takové jednání nesankcionuje, a napadené rozhodnutí by měl zrušit. Odkazuje k tomuto na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2019 č. j. 22 A 78/2017-94.

31. Městský soud v Praze se ztotožnil se zástupcem žalobce a dospěl k závěru, že v důsledku změny právní úpravy provedené zákonem č. 131/2015 Sb., kterým se mění energetický zákon, přešla působnost žalované v daném případě na Energetický regulační úřad, který nastoupil na procesní místo žalované. Soud proto jednal s ERÚ jako s žalovaným.
32. Dne 22. 9. 2020 se konalo ústní jednání a Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 3 Af 16/2016-110 žalobu zamítl. Z podnětu kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2021 č. j. 6 As 319/2020-32 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil se závazným právním názorem, podle kterého městský soud „*opětovně posoudí důvodnost žaloby, přičemž na straně žalované bude jednat se Státní energetickou inspekcí*“. Nejvyšší správní soud dospěl v kasačním rozsudku k závěru, že „*[v] případě zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, s účinností od 1. 1. 2016 skutečně přešla působnost, pokud jde o provádění kontrol dodržování tohoto zákona a vedení řízení o přestupcích (dříve správních deliktů), ze Státní energetické inspekce na Energetický regulační úřad. K uvedené změně došlo zákonem č. 131/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 131/2015 Sb.“) ... [P]ředmětem nyní souzené věci je spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Správní delikty podle tohoto zákona projednávají cenové kontrolní orgány (§ 17 odst. 5 zákona o cenách). Působnost ministerstev a jiných správních úřadů při regulaci cen a při výkonu cenové kontroly upravuje zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. V oblasti energetiky je sice podle tohoto zákona na základě obecného zmocnění působnost při regulaci a kontrole cen svěřena Energetickému regulačnímu úřadu, neboť podle § 2c písm. a) tohoto zákona platí, že Energetický regulační úřad vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky. Avšak působnost v kontrole cen v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů je podle téhož zákona (od 18. 8. 2011, kdy nabyl účinnosti zákon č. 211/2011 Sb.) svěřena Státní energetické inspekci, která podle § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů a ukládá za porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pokuty podle zvláštního právního předpisu (s odkazem na § 17 zákona o cenách). Změna, k níž došlo zákonem č. 131/2015 Sb., přitom nebyla do zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen nijak promítnuta. Tento zákon zůstal uvedenou novelou nedotčen a nebyl souběžně novelizován vypuštěním citovaného § 3. Státní energetická inspekce tedy postavení cenového kontrolního orgánu, oprávněného provádět cenové kontroly v oblasti podporovaných zdrojů podle zákona o cenách přijetím uvedené novely zákona o podporovaných zdrojích energie, nepozbyla. Vzhledem*

k tomu, že v souzené věci vedla předchozí správní řízení a vydala žalobou napadené rozhodnutí, mělo jí být i v řízení před městským soudem zachováno postavení žalovaného správního orgánu.“

33. Poté, co se věc vrátila Městskému soudu v Praze, žalobce v dalším písemném vyjádření k věci ze dne 14. 2. 2022 setrval na žalobní argumentaci. Doplnil k ní, že naplnění definice bioplynu získaného z biomasy kategorie AF2 či technologické samostatnosti bioplynové stanice, která je umístěna v areálu ČOV, nemůže představovat otázku, kterou je schopen posoudit laik. Připojil proto nový znalecký posudek ze dne 10. 2. 2022 č. 69/2022 znalce z oboru vodní právo a energetika, odvětví čistota vod, specializace hydrochemie, hydrobiologie, technologie čištění průmyslových a splaškových vod, znečišťování vod průmyslovou a zemědělskou činností, technologie úprav povrchových a podzemních vod na vodu pitnou a úprava vod pro energetická zařízení a důlní vody (dále též „*znalecký posudek č. 69/2022*“). Obsah znaleckého posudku je uveden níže.
34. Poté, co Městský soud v Praze zaslal žalované vyjádření žalobce spolu s obdrženým znaleckým posudkem č. 69/2022, žalovaná dne 4. 3. 2022 písemně setrvala na svých závěrech z napadeného rozhodnutí a neztotožnila se se závěry znaleckého posudku č. 69/2022. Uvedla, že v žádné z kontrolovaných provozoven ČOV nebylo vedeno stavební řízení k samostatné výrobě elektřiny (BPS), ale jen k úpravě stávajícího provozu ČOV. Odkázala na literaturu Ing. Ondřeje Škorvana VŠCHT Praha, publ. v listopadu 2011 v časopisu *Energie z odpadních vod a odpadů* a z 10. 12. 2008 v časopisu *Odpady*, a dovodila, že v případě, že jsou do nádrží na anaerobní vyhnívání přidávány ještě jiné odpady podle zákona o odpadech, je zařízení klasifikováno jako ostatní BPS a vztahuje se k němu vyšší podpora – přesun z kategorie čistírenské BPS do kategorie AF2. Považuje za stěžejní, že znalec nezmiňuje, že by při anaerobní digesti byla v daném případě zpracovávána jiná biomasa než kaly z ČOV. Zmiňovaný znalecký posudek č. 69/2022 hodnotí jen vodní a kalové hospodářství ČOV žalobce. Žalovaná rozporuje vyjádření znalce, že žádná z posuzovaných ČOV není vybavena anaerobním stupněm čištění, když provádí hygienizaci kalů anaerobním způsobem. Podle žalované vyrábí žalobce ve svých ČOV z biomasy (kalů) bioplyn (kalový plyn) v čistírenských BPS, které jsou součástí kalového hospodářství ČOV, proto důkaz znaleckým posudkem č. 69/2022 podle žalované nemá vliv na napadené rozhodnutí.
35. Dne 30. 3. 2022 vydal Městský soud v Praze v pořadí druhý rozsudek pod č. j. 3 Af 16/2016-199, kterým napadené rozhodnutí zrušil. Z podnětu kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2023 č. j. 6 As 86/2022-35 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil se závazným právním názorem, podle kterého „*pokud městský soud v napadeném rozsudku zohlednil vlastní obsah znaleckého posudku č. 69/2022, aniž jím v řízení provedl důkaz při jednání a aniž v rozhodnutí provedl jeho hodnocení v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s., zatížil soudní řízení a v něm vydaný rozsudek vadou, pro kterou bylo nutno jej zrušit.*“ Dále doplnil: „*Dospěl-li městský soud k závěru, že znalecký posudek se týká určení povahy a klasifikace spalovaného plynu, resp. hodnocení, zda žalobkyně splňovala v rozhodném období na kontrolovaných ČOV podmínky spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF2, nejednalo se o první úvahu o této otázce, neboť tato otázka byla a je po celou dobu řízení mezi účastníky řízení předmětem sporu. Bylo tedy povinností městského soudu postupovat v intencích a v souladu se závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015-71.*“
36. U jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 11. 8. 2023, setrvaly strany na své argumentaci. K dotazu soudu zástupkyně žalobce navrhla provést tři důkazy, a to dva znalecké posudky znalců z oboru vodního hospodářství č. 82 z února 2015 a č. 69/2022 a

stanovisko vrchního ředitele Sekce vodního hospodářství ze dne 12. 2. 2015 č. j. 7845/2015-MZE-15100. Soud navržené důkazy provedl. Žalovaná byla bez návrhů na provedení důkazů. Hodnocení provedených důkazů soudem je provedeno v rámci námitek čtvrtého, pátého a šestého žalobního bodu (viz body 95. až 99. tohoto rozsudku).

37. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jsa vázán závěry kasačních rozsudků (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
38. V souladu se shora citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v prvním kasačním rozsudku soud v řízení jednal na straně žalované se Státní energetickou inspekcí.
39. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
40. Podle § 5 odst. 5 zákona o cenách *„Regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.“*
41. Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách *„Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.“*
42. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách *„Za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).“*
43. Vzhledem k velkému rozsahu žaloby posuzoval soud žalobní námitky na základě zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Samotné pořadí jednotlivých žalobních bodů pak neodpovídá logické posloupnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jelikož je nutné se nejprve zabývat námitkami nicotnosti, možného uplynutí prekluzivních lhůt či zániku trestnosti, následně vlastní přezkoumatelností napadeného rozhodnutí a až poté zbývajících žalobními námitkami, které se týkají skutkových a hmotněprávních otázek.
44. V první řadě se soud zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí (z *drubého žalobního bodu*), neboť pokud by tato vada byla důvodná, již tato okolnost samotná by bez dalšího musela vést k vyslovení nicotnosti, aniž by bylo možné se zabývat ostatními žalobními námitkami.
45. Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného

podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).

46. K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006 č. j. 1 Afs 6/2005-65 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“ Právě popsane vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadených rozhodnutí neshledal.
47. Žalobce dále ve druhém žalobním bodu namítá nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 1 věta první správního řádu. Předně je nutné odmítnout tvrzení žalobce, že tato námitka nebyla ve správním řízení vypořádána. Žalovaná na ni vždy řádně reagovala, např. na str. 16 až 19, 22 a 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč je zelený bonus cenou ve smyslu zákona o cenách a nikoliv žalobcem namítanou „*pevnou hodnotou sui generis*“. Právní povahou zeleného bonusu se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2019 č. j. 1 As 127/2018-99, který zde dospěl k témuž závěru jako žalovaná, a sice že „*[z]elený bonus je cenou (elektřiny). Příjem ze zeleného bonusu podle § 4 odst. 7 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, tvoří spolu s tržní cenou elektřiny vyráběné z podporovaných zdrojů či s cenou vyčíslenou v rámci samospotreby vyrobené elektřiny dle § 4 odst. 16 téhož zákona konečný příjem výrobce jako protiplnění za vyrobenou elektřinu. Z ekonomického hlediska a z pohledu výrobce se tedy jedná o část celkové ceny elektřiny pro výrobce.*“ (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016 č. j. 1 As 29/2017-45).
48. Pro bližší výklad této problematiky soud považuje za relevantní následující právní úpravu:
49. Podle § 1 odst. 2 písm. b) zákona o cenách „*Cena je peněžní částka určená podle zvláštního předpisu k jiným účelům než k prodeji.*“
50. Podle § 2c písm. b) zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen „*Energetický regulační úřad vydává právní předpisy pro regulaci, sjednávání a kontrolu cen v oblasti energetiky.*“
51. Podle § 17 odst. 6 písm. d) energetického zákona „*Energetický regulační úřad rozhoduje o regulaci cen podle zákona o cenách.*“
52. Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů „*Pro účely tohoto zákona se rozumí zeleným bonusem finanční částka navyšující tržní cenu elektřiny a hrazená provozovatelem regionální distribuční soustavy nebo přenosové soustavy výrobcí elektřiny z obnovitelných zdrojů, zohledňující snížené poškození životního prostředí využitím*

obnovitelného zdroje oproti spalování fosilních paliv, druh a velikost výrobního zařízení, kvalitu dodávané elektřiny.“

53. Podle § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů *„Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů (dále jen „výkupní ceny“) samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy [...]“*
54. Gramatickým a logickým výkladem § 1 odst. 2 písm. b) zákona o cenách lze dospět k závěru, že obsah pojmu ceny ve smyslu zákona o cenách je závislý na způsobu, jakým došlo k jejímu určení v souladu s postupy uvedenými v ustanoveních § 2 až § 13 zákona o cenách, přičemž § 5 zákona o cenách upravuje podmínky pro úřední stanovení cen, kterým ERÚ provádí cenovou regulaci v oblasti energetiky v souladu s působností svěřenou § 17 odst. 6 písm. d) energetického zákona formou cenových rozhodnutí majících povahu právního předpisu (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003 č. j. 7 A 6/2002-50). Jedná se o nástroj právní regulace svěřený ERÚ ustanovením § 2c písm. c) zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen, který je dále konkretizován § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů s tím, že ERÚ stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelené bonusy. Vydání cenového rozhodnutí je tedy úředním stanovením ceny ve smyslu § 5 odst. 5 zákona o cenách bez ohledu na to, zda se jedná o cenu nebo zelený bonus. Též podle bodu 1.1. CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011 *„Výkupní ceny jsou stanoveny jako minimální ceny pod zvláštního právního předpisu. Zelené bonusy jsou stanoveny jako pevné ceny podle zvláštního právního předpisu. V rámci jedné výroby elektřiny nelze kombinovat režim výkupních cen podle bodu (1.2.) a režim zelených bonusů podle bodu (1.3.).“*
55. Skutečnost, že zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů pracuje s pojmem podpora (např. § 3), resp. až na výjimky nepoužívá pojem ceny, je důsledkem toho, že zákon o cenách definici ceny upravuje pro účely obecné úpravy regulace cen, zatímco zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů zavádí vlastní odvětvovou terminologii, což nezpochybňuje závěr, že zelený bonus je cenou z hlediska zákona o cenách, a proto jsou žalobcovy výklady v tomto ohledu zcela mylné. Takovýto terminologický „resortismus“ je totiž běžným rysem předpisů správního práva, a proto je nutné připomenout výklad Ústavního soudu v nálezu ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97, že *„[j]azykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad ex ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“* Právě žalobcem zvolený výklad by vedl k absurdnímu a od reality odcizenému závěru, že veřejná správa nedisponuje pravomocí kontrolovat správnost čerpání podpory ve formě zeleného bonusu, a tím pádem i možností chránit zákonnost využívání peněz daňových poplatníků. Samotná věcná příslušnost žalované k provádění kontrol, jakož i k vedení správních řízení a k ukládání sankcí za správní delikty na úseku čerpání podpor ve formě zelených bonusů za rozhodná období let 2010 a 2011 je dána následující právní úpravou:
56. Podle § 17 odst. 5 zákona o cenách *„Správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednávají cenové kontrolní orgány.“*

57. Podle § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona „*Státní energetická inspekce kontroluje na návrh ministerstva, Energetického regulačního úřadu nebo z vlastního podnětu dodržování zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen.*“
58. Podle § 3 odst. 3 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen „*Státní energetická inspekce provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů.*“
59. Podle § 3 odst. 4 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen „*Státní energetická inspekce ukládá za porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pokuty podle zvláštního právního předpisu.*“
60. Z této právní úpravy bez nutnosti jakéhokoliv dalšího výkladu vyplývá, že žalovaná zahájením kontroly a následně správního řízení nijak nepřekročila své pravomoci a námitky druhého žalobního bodu jsou nedůvodné.
61. *Sedmý žalobní bod* logicky navazuje na žalobní bod druhý, neboť je nutné předně posoudit otázku uplynutí prekluzivních lhůt pro zahájení správního řízení a uložení sankce za spáchané správní delikty.
62. V prvostupňovém rozhodnutí je na str. 36 toliko stručně uvedeno, že „[s]právní úřad posoudil, že neuběhly objektivní ani subjektivní lhůty pro uložení sankce.“ Žalobce námitku uplynutí prekluzivních lhůt uplatnil poprvé nikoliv v průběhu správního řízení, ale až v projednávané žalobě. Takovéto odůvodnění je tedy přezkoumatelné, neboť jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 7. 2010 č. j. 5 Afs 33/2010-55 „*Jestliže v daňovém řízení nebo v řízení o správním deliktu nebyla otázka uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daňové povinnosti nebo pro uložení sankce za správní delikt účastníkem řízení vznesena a zároveň správní orgány mají za to, že k prekluzi nedošlo, nemusí ve svých rozhodnutích uvádět, že prekluze nenastala, či výslovně zmiňovat skutečnosti rozhodné pro posouzení této otázky; plně postačuje, pokud lze otázku, zda nedošlo k prekluzi, posoudit na základě správního spisu.*“ Žalobcem citovaná úprava energetického zákona je irelevantní, neboť se jedná o správní delikty podle zákona o cenách, nikoliv podle energetického zákona, a s ohledem na nedostatečnou úpravu odpovědnosti za tzv. jiné správní delikty před velkou reformou správního trestání účinnou ode dne 1. 7. 2017 je nutno též *per analogiam legis* přihlídnout k nové právní úpravě zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“):
63. Podle § 17 odst. 3 zákona o cenách „*Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*“
64. Podle § 7 zákona o přestupcích „*Pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*“
65. Podle § 31 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích „*Promlčecí doba počíná běžet u pokračujícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku.*“
66. Žalobce spáchal v období let 2010 a 2011 dva správní delikty podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a to správní delikty pokračující, neboť se v obou případech dopustil

v průběhu celého roku hned několika dílčích protiprávních útoků (jednání) čerpáním zeleného bonusu z prostředků státního rozpočtu v neoprávněné výši prostřednictvím společnosti ČEZ Distribuce, a. s. přijetím plnění z jednotlivých faktur [viz spr. spis I., body 21 a 22]. Aplikace § 7 a § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích zdejší soudem není retroaktivitou v neprospěch žalobce, neboť obdobně byl pojem pokračujícího přestupku, resp. správního deliktu, chápán již v dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009-69). Městský soud na citovaná ustanovení poukazuje z důvodu posílení právní jistoty žalobce uvedením jednoznačné zákonné definice, jedná se tak o retroaktivitu v jeho prospěch.

67. Deliktní jednání týkající se správního deliktu za rok 2010 skončilo dne 31. 1. 2011, kdy žalobce obdržel od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. úhrady posledních faktur za toto období [spr. spis I., bod 21]. Pětiletá objektivní lhůta pro vydání pravomocného rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt by tedy končila dne 31. 1. 2016, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 12. 2015, právní moci nabylo dne 15. 12. 2015, tedy v uvedené lhůtě. Stejně tak je tomu u správního deliktu za rok 2011. Deliktní jednání skončilo dne 25. 1. 2012, tedy objektivní lhůta končila 25. 1. 2017, což znamená, že ani v tomto případě neuběhla prekluzivní lhůta marně.
68. Co se týče určení počátku běhu subjektivní lhůty okamžikem zjištění správního deliktu, byl tento okamžik v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012 č. j. 7 Afs 14/2011-115 definován takto: *„Správní orgán se ‚dozví‘ o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách) dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.“* V právě projednávaném případě nelze ze správního spisu I. (kontrolní spis) seznat, kdy prvostupňový orgán obdržel poslední podklady umožňující usoudit, že byl spáchán správní delikt. Ačkoli spis obsahuje *„Záznam o předání dokumentů“* ze dne 25. 11. 2014 [spr. spis I., bod 7], je v tomto dokumentu uvedeno, že k tomuto datu ještě nebyla předána technologická schémata ČOV, přičemž podle podacího razítka [spr. spis I., bod 19] měla být tato schémata doložena až dne 15. 12. 2014. Navzdory tomu jsou však uvedena coby příloha kontrolního protokolu ze dne 5. 12. 2014. Vzhledem k těmto nepřesnostem vzal soud za počátek běhu subjektivní lhůty okamžik ukončení kontroly, tj. den 5. 12. 2014. V tentýž den byl proveden poslední kontrolní úkon, tj. vypracován *„Protokol č. 081302914“* ze dne 5. 12. 2014 o výsledku kontroly [spr. spis II., bod 23], který se týká správních deliktů za oba dva kontrolované roky 2010 a 2011. Tříletá subjektivní lhůta by tedy v případě obou dvou správních deliktů končila dne 5. 12. 2017, přičemž oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 28. 1. 2015 [spr. spis II., bod 34]. Subjektivní lhůta tak byla zachována, a proto je námitka sedmého žalobního bodu nedůvodná.
69. K námitce zániku trestnosti správního deliktu uvedené v replice žalobce ze dne 22. 7. 2017 soud uvádí, že by sama o sobě představovala nový žalobní bod uplatněný po marném uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), nicméně podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40*

odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“, a proto se zdejší soud touto otázkou zabýval z moci úřední a shledal, že žalobcová námitka je nedůvodnou a žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2019 č. j. 22 A 78/2017-94 je pro právě projednávaný případ zcela nepřiléhavým.

70. V rozsudku Krajského soudu v Ostravě, na který žalobce poukazuje, se jednalo o zcela odlišnou skutkovou podstatu správního deliktu, než jakou je v právě projednávaném případě ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Jinými slovy, v nynější věci bylo předmětem kontroly a správního řízení ze strany žalované dodržování podmínek zákona o cenách a souvisejících právních předpisů, tj. zda žalobce za elektrickou energii vyrobenou v jím provozovaných ČOV účtoval správnou cenu (podporu ve formě zeleného bonusu). Naopak, v tamní věci bylo předmětem kontroly a správního řízení dodržování jednotlivých povinností podle zákona o podporovaných zdrojích energie, které byl povinen žalobce dodržet jakožto výrobce elektrické energie, např. právě vůči operátorovi trhu.
71. Tyto dva zcela rozdílné správní delikty proto nelze zaměňovat a v případě ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách nedošlo k žádné pozdější změně zákona, která by byla pro žalobce příznivější či dokonce představovala zánik trestnosti spáchaného skutku.
72. Následně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti vznesenou *v prvním žalobním bodu*, neboť z povahy věci se soud musí zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníka řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008 č. j. 8 Afs 66/2008-71). K vlastní podstatě pojmu řádného odůvodnění správního rozhodnutí se vztahuje dlouhodobě ustálená judikatura správních soudů, z níž shledává soud příkladným alespoň rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23 *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“ S ohledem na nebývale velkou kvantitu argumentů uplatněných žalobcem ve správním řízení je též nutné zdůraznit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015 č. j. 6 As 152/2014-78 *„Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).* Na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.“ V právě projednávaném případě to znamená povinnost žalované prokázat spáchání správního deliktu a zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

73. Lze připomenout, že i v podané žalobě jsou důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uváděny velmi obsáhle napříč všemi žalobními body. V souvislosti s prvním žalobním bodem budou tudíž vypořádány pouze ty námitky nepřezkoumatelnosti, které se již neopakují ve zbývajících žalobních bodech (třetí, čtvrtý, pátý a šestý).
74. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost nejenom vůči napadenému a prvostupňovému rozhodnutí, ale též vůči původnímu prvostupňovému rozhodnutí a původnímu rozhodnutí o odvolání. Jakkoliv je předmětem přezkumu v tomto soudním řízení výhradně napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí a „[p]ři soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014 č. j. 6 As 161/2013-25), nelze tím vyloučit, že „[ž]alobce však má možnost namítat v žalobě (...) proti novému meritornímu rozhodnutí veškeré námitky proti správnímu řízení jako celku, a to včetně okolností, které se vztahují svým obsahem k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010 č. j. 2 Afs 125/2009-104). S ohledem na již zmíněnou rozsáhlost žaloby a žalobních replik shledal soud nutným přezkoumat, zda skutečně byly ve správním řízení vypořádány veškeré žalobcem průběžně uplatněné námitky nejpozději právě v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, neboť v této fázi správního řízení již bylo o věci rozhodováno na základě úplných podkladů.
75. Ve vztahu k otázce přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 17. 7. 2015 ve svém „Vyjádření“ [spr. spis III., bod 27] namítal nedostatek pravomoci a věcné působnosti žalované, neboť zelený bonus není cenou ve smyslu zákona o cenách a CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011 nemohou být v částech stanovujících výši zeleného bonusu cenovými předpisy, neboť ERÚ nebyl nadán pravomocí označit zelený bonus za cenu a zelený bonus je pevnou hodnotou ve smyslu zákona o podporovaných zdrojích energie; z uvedeného žalobce dále dovodil porušení zásady *nullum crimen sine lege*. Rovněž namítal nesprávné posouzení rozhodné skutkové a právní otázky s tím, že spaluje bioplyn z nestabilizovaného kalu na ČOV vybavených pouze aerobním stupněm čištění odpadních vod. Nestabilizovaný kal klasifikoval jako biomasu kategorie AF2, a trval na zohlednění znaleckého posudku č. 82 z února 2015 a stanoviska vrchního ředitele Sekce vodního hospodářství ze dne 12. 2. 2015 č. j. 7845/2015-MZE-15100. Případnou aplikaci výkladového stanoviska ERÚ z roku 2013 pak považoval za nepřípustnou retroaktivitu. „Vyjádření“ ze dne 17. 7. 2015 představuje opakování a syntézu argumentace žalobce uplatněné v předchozích podáních.
76. Samotné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí představuje dva logické celky, přičemž první tvoří na str. 2 až 25 shrnutí dosavadního průběhu správního řízení, včetně provedení dokazování, recipování odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí. Vlastní nově zjištěný skutkový stav a vypořádání námitek žalobce mají pak své místo ve „druhém logickém celku“, tj. na str. 26 až 37 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v žalobě odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014 č. j. 2 Afs 20/2013-38 a ze dne 26. 3. 2014 č. j. 9 Afs 65/2013-42 s tím, že takováto recepce odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí zakládá nepřezkoumatelnost (nového) prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V tomto směru Nejvyšší správní soud právě v rozsudku ze dne 26. 3. 2014 č. j. 9 Afs 65/2013-42 konstatoval, že „[b]ylo-li správní rozhodnutí zrušeno, přestalo existovat, a je vyloučeno jím argumentovat či na jeho odůvodnění odkazovat. Není zde jednota rozhodnutí jako při změně prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení, kde by bylo možno poukázat na nedotčenou část jeho důvodů (srov. také rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014), č. j. 2 Afs 20/2013 - 30). Obdobně platí pro odkazy na rozhodnutí krajského soudu, které bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Zrušený rozsudek netvoří ani sám ani s kasačním rozsudkem a ani v pořadí s druhým rozsudkem krajského soudu jeden celek.“

77. Z bodu 46 citovaného prvního rozsudku kasačního soudu lze dále dovodit, že v právě projednávaném případě je přípustné odůvodnění (nového) prvostupňového rozhodnutí opřít o odkaz na původní rozhodnutí o odvolání, neboť toto rozhodnutí stále právně existuje. Naopak, odůvodnění (nového) prvostupňového rozhodnutí na str. 7 až 24 recipováním původního prvostupňového rozhodnutí je ve smyslu uvedeného judikátu nepřipustné. Z uvedeného vyplývá, že v (novém) prvostupňovém rozhodnutí nebyly vypořádány téměř veškeré žalobcovy námitky, s výjimkou argumentace kontrolními protokoly ERÚ a otázky, zda jsou součástí žalobcových ČOV samostatné bioplynové stanice či zda je v jejich kogeneračních jednotkách spalován kalový plyn. Lze tedy přisvědčit žalobci, že prvostupňové rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné.
78. V této souvislosti na str. 9 žaloby odkázal žalobce na další rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž dovozuje, že v řízení před odvolacím správním orgánem nelze zhojit nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Tato rozhodnutí jsou však pro právě projednávaný případ nepřiléhavá, jelikož se týkají nemožnosti zhojení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v řízení před krajským soudem v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí. Přezkum správního rozhodnutí v soudním řízení správním se však opírá o zásadu kasační, nikoliv apelační. Správní soud není nadán pravomocí zhojit vady správního rozhodnutí (včetně nepřezkoumatelnosti), a proto jej vždy může toliko zrušit, nebo žalobu zamítnout. Naopak, odvolací správní řízení se řídí zásadou apelační a odvolací správní orgán má pravomoc zhojit vady prvostupňového správního rozhodnutí s výjimkou nicotnosti, neb nelze zhojit paakt, který právně vzato nikdy neexistoval. Nicméně je též omezen zásadou zákazu odnětí instance (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu) a zákazu *reformatio in peius* (§ 90 odst. 3 správního řádu), porušení této zásady žalobce nenamítá). Lze doplnit, že prvostupňové i napadené rozhodnutí správního orgánu tvoří jeden celek. Je-li vada nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí zhojena v rozhodnutí o odvolání, nelze mít toto rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
79. V samotném napadeném rozhodnutí pak již veškeré žalobcem v průběhu správního řízení uplatněné námitky vypořádány jsou (viz též dále vypořádání zbývajících žalobních bodů) a i v tomto případě lze odůvodnění rozdělit na dva logické celky. První z nich na str. 14 až 22 představuje vypořádání odvolacích námitek způsobem, kdy žalovaná jakožto odvolací orgán ke konkrétním námitkám přiřazuje konkrétní vybrané pasáže původního prvostupňového rozhodnutí (či protokolu o kontrole a vyřízení námitek proti němu). Takovéto užití již zrušeného správního rozhodnutí nelze pokládat za nezákonné či nepřezkoumatelné, jelikož na něj není nekriticky odkazováno, ale jednotlivé pasáže jsou naopak žalovanou analyzovány a až poté znovu využity, čímž „ožívají“. Bylo by přepjatým formalismem trvat na tom, že žalovaná byla v napadeném rozhodnutí povinna napsat znovu totéž, ale vlastními slovy v „bledě modrém“. Druhý logický celek pak představují str. 22 až 31 napadeného rozhodnutí a zde žalovaná dostatečně přesvědčivě vyvrací veškeré žalobcovy námitky vlastními slovy (viz dále).
80. K námitce žalobce, že byl tímto postupem připraven o jednu instanci, soud uvádí, že zákazem odnětí instance se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2013 č. j. 4 As 10/2012-48, kde uvedl: „[v]ýstižně se k této otázce vyjádřil Krajský soud v Brně, který

v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008 – 48, vyslovil, že „správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce). Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo.“ Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012 č. j. 9 Ca 144/2009 – 102, pak vyslovil, že „pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Pokud ovšem odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik nevyhovujícím, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004]. Jestliže by odvolací orgán v takové situaci potvrdil výrok přezkoumávaného rozhodnutí a současně „odstranil“ veškeré závěry správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění a kompletně je nahradil svými, nepřipustně by tím účastníkovi řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu.“ (podtržené zvýraznil městský soud).

81. Jinými slovy, k nepřipustnému odnětí instance by v žalobcově případě došlo tehdy, pokud by napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě skutkových a právních závěrů, které doposud nebyly vůbec předmětem správního řízení. Pro posouzení, zda k tomuto došlo či nikoliv, nutno shrnout, že odvolání ze dne 18. 9. 2015 obsahuje (vyjma námitky nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí vypořádané zvláště na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí a dále pak ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce) též následující argumentaci, na níž bylo v napadeném rozhodnutí beze zbytku reagováno:
  - a. námitku nicotnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu absolutního nedostatku pravomoci a věcné příslušnosti Státní energetické inspekce,
  - b. porušení zásady *nullum crimen sine lege*,
  - c. nesprávné skutkové a právní otázky ohledně spalování bioplynu v bioplynové stanici, otázky realizace anaerobního stupně čištění odpadních vod v žalobcových ČOV, kategorizace kalového plynu jako bioplynu kategorie AF2,
  - d. nepřipustná retroaktivní aplikace závazného stanoviska ERÚ z roku 2013, a
  - e. porušení pravidel dokazování ohledně žalobcem doloženého znaleckého posudku a stanoviska vrchního ředitele Sekce vodního hospodářství, dále výsledků vedoucích pracovníků jednotlivých ČOV a kontrolních protokolů ERÚ za rok 2014 a kontroly Státní energetické inspekce za rok 2012.
82. Lze uzavřít, že předmětem napadeného rozhodnutí a odvolacího řízení nebyly žádné skutkové a právní otázky, které by nebyly řešeny již v rámci kontroly a navazujícího správního řízení, a proto nebyla žalobci odňata možnost se k nim vyjádřit.
83. Námitky v prvním žalobním bodu jsou tedy nedůvodné.
84. Ohledně *třetího žalobního bodu*, kdy žalobce tvrdí, že byla porušena zásada *nullum crimen sine lege*, městský soud nejprve odkazuje na vypořádání námitek druhého žalobního bodu shora a dále konstatuje, že považuje za zavádějící žalobcovu argumentaci ustanovením § 9

zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v tom směru, že se nejedná o správní delikt, nýbrž o pouhé administrativní pochybení zakládající občanskoprávní odpovědnost za bezdůvodné obohacení. Jedná se totiž o úpravu sankcionování zcela odlišných správních deliktů, které se navíc týkají podpory využívání obnovitelných zdrojů, a nikoliv dodržování úředně stanovených cen, jako je tomu v případě správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Postavil-li žalobce svou obranu na tom, že nemohl předpokládat, že by údajné pochybení mohlo naplnit znaky objektivní stránky správního deliktu podle zákona o cenách, pak takovou obhajobu shledal soud lichou. Žalobce je obchodní korporací, s čistým ziskem 245 840 000 Kč (ke dni 31. 7. 2015; v roce 2022 měl čistý zisk 436 343 989,71 Kč), a jakožto profesionální podnikatelská společnost dlouhodobě se pohybující v oblasti energetiky byla bezpodmínečně povinna příslušné právní předpisy znát a dodržovat.

85. Rovněž nelze žalobci přisvědčit, že tato námitka nebyla v průběhu správního řízení vypořádána, jelikož byla žalobci zodpovězena implicitně. V napadeném rozhodnutí, jakož i v průběhu předcházejícího správního řízení, bylo žalobci řádně zdůvodněno, proč se jedná o správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. *A contrario*, žalovaná nebyla povinna výslovně uvést, proč se nejedná o některou ze skutkových podstat správního deliktu podle § 9 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Námitka třetího žalobního bodu je tedy nedůvodná.
86. Námitky ve čtvrtém, pátém a šestém žalobním bodu spolu úzce souvisejí a vzájemně se prolínají. Žalobce v této části žaloby napadá skutkové a právní závěry žalované s důrazem na své tvrzení, že spaloval bioplyn v samostatných bioplynových stanicích kategorie AF2, nikoliv kalový plyn z ČOV. Soud proto tyto námitky vypořádá společně.
87. Podle § 3 správního řádu *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
88. Podle § 50 odst. 3 správního řádu *„Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“*
89. Podle § 50 odst. 4 správního řádu *„Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“*
90. Podle § 52 správního řádu *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“*
91. Podle § 56 správního řádu *„Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.“*
92. Nejprve je nutno postavit na jisto, jaké podklady byla žalovaná povinna pro své rozhodnutí opatřit.

93. Podle bodu 1.6. CR ERÚ 2010 „Výkupní ceny a zelené bonusy pro spalování bioplynu, skládkového plynu, kalového plynu a důlního plynu z uzavřených dolů: spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF 2 zelený bonus 2580 Kč/MWh; spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. lednu 2006 1500 Kč/MWh.“ Podle bodu 1.6.1. CR ERÚ 2010 „Zařazení bioplynových stanic do kategorií AF1 nebo AF2 stanoví zvláštní právní předpis.“ K tomuto je v poznámce pod čarou č. 5 uvedeno: „Vyhláška č. 482/2005 Sb., kterou se stanoví druhy, způsoby využití a parametry biomasy při podpoře výroby elektřiny z biomasy, ve znění pozdějších předpisů.“ V případě CR ERÚ 2011 jde o totožné znění (s výjimkou jedné pasáže: „spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. lednu 2006 1550 Kč/MWh“).
94. Podle Přílohy 1 (Zařazení druhů biomasy, které jsou předmětem podpory, do jednotlivých skupin podle kategorií), Tabulky č. 2 (Proces anaerobní fermentace), Skupiny 2 (Kategorie anaerobní fermentace) /AF2/, písm. i) vyhlášky č. 482/2005 Sb., kterou se stanoví druhy, způsoby využití a parametry biomasy při podpoře výroby elektřiny z biomasy „nestabilizované kaly z čistíren odpadních vod, vzniklé v aeračních nádržích při biologickém zpracování odpadních vod nebo při biologickém procesu čištění výlučně z čistíren vybavených pouze aerobním stupněm čištění, s vyloučením ostatních kalů a usazenin z vodních těles“ (podtržené zvýraznil soud, pozn. soudu).
95. Ve znaleckém posudku č. 82 z února 2015 (je součástí správního spisu), znalec z oboru vodního hospodářství konstatuje, že obdržel zadání: „Posouzení vodohospodářských otázek souvisejících s kontrolními závěry SEI ve věci aerobní a anaerobní části biologického stupně čištění odpadních vod a zařazení bioplynu produkovaného na Mě ČOV do příslušné kategorie podpory dle vyhlášky č. 482/2005 Sb. uvedených v Protokolu č. 081302914 ze dne 5. 12. 2014, čj. 081302914/4136/14/80.103/Ga a ve Vyřízení námitek kontrolované osoby ze dne 6. 1. 2015, čj. 081302914/28/15/80.100/Hr, které sepsala ČR – Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Moravskoslezský kraj, Provozní I, 722 00 Ostrava – Třebovice“. Znalec na str. 7 v něm uvádí: „V žádné z kontrolovaných ČOV v biologické části není provozován anaerobní stupeň. V aerobní části ČOV není nestabilizovaný kal čistěn, ale vzniká zde při aerobním čištění odpadních vod. Kal po přečerpání do vyhnívacích nádrží je zpracováván anaerobní stabilizací – fermentací. Plyn vznikající v procesu anaerobní fermentace ve vyhnívacích nádržích ČOV je bioplyn čl.3.3.9.1 ČSN750161. Anaerobní fermentace dle § 2 písm. e. vyhl. č. 482/2005 Sb. je proces kontrolovaného rozkladu biomasy na bioplyn a digestát, probíhá bez přístupu vzdušného kyslíku. ... plyn vznikající při procesu anaerobní fermentace z nestabilizovaných kalů ve vyhnívacích nádržích kontrolovaných ČOV, je bioplyn. ... Surový čistírenský kal se na kontrolovaných čistírnách aerobně „nečistí“, ale podléhá procesu anaerobní fermentace ve vyhnívacích nádržích.“ V závěru znalec uvedl: „objekty Kalového a plynového hospodářství vytvářejí vždy anaerobní prostředí pro stabilizaci kalu, jsou proto uzavřené a stavebně a technologicky oddělené od technologie čištění odpadních vod. Surový nestabilizovaný čistírenský kal ... je podroben procesu anaerobní fermentace ve vyhnívacích nádržích kontrolovaných ČOV. Výstupními produkty jsou kromě odtahované kalové vody, bioplyn a anaerobně stabilizovaný kal.“
96. Soud k tomuto důkazu uvádí, že i když znalec konstatuje, že v žádné z kontrolovaných ČOV v biologické části není provozován anaerobní stupeň, tak popisuje stabilizaci kalů anaerobním způsobem. Aby žalobce mohl čerpat zelený bonus, musel by mít oddělené vodní a kalové hospodářství, jak je odděluje znalec, přestože se jedná o jeden celek ČOV. Jinými slovy, aby ČOV mohla být zařazena do kategorie AF2 a čerpat výhodnější zelenou podporu, pak by musela být vybavena toliko aerobním stupněm čištění ve smyslu vyhlášky č. 482/2005 Sb.

Znalec přitom ve všech ČOV nevyklučuje anaerobní stabilizaci (kalové hospodářství), naopak uvádí, že bioplyn vzniká v procesu anaerobní fermentace ve vyhnívacích nádržích ČOV. Jestliže se vyrábí bioplyn anaerobní fermentací z nestabilizovaného kalu (znalec uvádí, že čistírenský kal podléhá procesu anaerobní fermentace ve vyhnívacích nádržích), jedná se o kalový plyn, nikoli o bioplyn z bioplynové stanice s podporou podle AF2. Přitom jiná biomasa, než kaly z ČOV, které provozují kalové hospodářství, nebyla znalcem zmíněna. Technologie ČOV jsou totožné, každá ČOV tvoří jeden celek, což vyplývá z fotodokumentace pořízené zástupcem žalobce ve správním řízení i ze stavebních povolení a kolaudačních rozhodnutí jednotlivých ČOV, podle kterých není žádná ČOV samostatnou bioplynovou stanicí, aby jí náležela podpora AF2. Anaerobní stupeň byl součástí všech ČOV.

97. Soud dále provedl důkaz znaleckým posudkem č. 69/2022 (v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 9. 6. 2023 č. j. 6 As 86/2022-35). Znalec v posudku uvádí, že vycházel z listinných podkladů dodaných zadavatelem posudku (žalobcem), tedy ze schválených Provozních či Provozně-manipulačních řádů. Na místě ohledně jednotlivých ČOV provedl šetření, jeho předmětem byly technologie, resp. sestavy strojně-technologických zařízení jednotlivých ČOV, aby vypracovaná technologická (bloková) schémata odpovídala skutečnosti, aby bylo možné posoudit, zda se stav technologie oproti stavu z let 2010 a 2011 nezměnil. Podle znalce: „K výrobě elektrické energie v kogeneračních jednotkách všech výše uvedených ČOV je jako zdroj (palivo) používán bioplyn, který vzniká při zpracování kalů z ČOV – jejich anaerobní stabilizací.“ Dále popsal, jakým způsobem je bioplyn na ČOV získáván. U „b) Technologie zpracování kalů z vodní linky – anaerobní stabilizace (fermentace)“ je výstupem „stabilizovaný (anaerobně vyhnitý) kal...Všechny posuzované ČOV jsou principiálně, tj. co do technologie čištění odpadních vod, stejné ... Primární kaly usazovacích nádrží a přebytečné (sekundární) kaly z aktivizačních nádrží (u některých ČOV též tuky z kombinovaných provzdušňovaných lapáků písku a tuků) jsou dále zpracovávány technologií anaerobní stabilizace (fermentace). ... principiálně je však aerobní systém čištění odpadních vod a anaerobní stabilizace kalů (která není součástí vodní linky) stejný ... “. Dále znalec uvedl, že „do procesu anaerobní fermentace vstupují produkty, které odpadají z technologie čištění odpadních vod (vodní linky). ... Konkrétní technologická uspořádání vodních linek jednotlivých ČOV, ze kterých je zřejmé, jak tyto vstupy do procesu anaerobní fermentace vznikají, jsou zřejmá z přiložených schémat ...“ Na toto dále uvedl: „Žádná z posuzovaných čistíren odpadních vod ve správě SmVak není vybavená anaerobním čištěním odpadních vod.“ Současně uvedl, že „objekty anaerobní stabilizace kalů nejsou součástí vodní linky, tj. vlastní technologie čištění odpadních vod. Zařízení, ve kterých SmVaK vyrábí bioplyn, jsou technologicky, stavebně i strojně samostatné jednotky na zpracování kalů jako odpadů z technologie čištění odpadních vod (vodní linky), jak již bylo uvedeno. Tyto stanice se sice v případě komunálních ČOV nachází v jejich areálech, i když zpravidla na odlehlějších místech (bezpečnostní hledisko), kaly se však můžou odčerpávat nebo odvážet jinam, jak se to u menších ČOV provádí. U větších ČOV převládá praktické i ekonomické hledisko.“
98. Z části posudku označené „II. Použité podklady“ (znaleckého posudku č. 69/2022) je zřejmé, že znalec měl k dispozici literaturu, zákony a vyhlášky ohledně technologie čištění odpadních vod, metodický pokyn (ke schvalování provozu bioplynových stanic a stanovování závazných podmínek provozu z hlediska ochrany životního prostředí), a znalecký posudek č. 82 z února 2015. Z části posudku označené „III. Postup práce“ vyplývá, že znalec měl dále k dispozici podklady od žalobce, a to schválené Provozní či Provozně-manipulační řády jednotlivých ČOV spolu se schématy jednotlivých ČOV. Z uvedeného současně vyplývá, že znalec neměl v době zpracování znaleckého posudku v r. 2022

k dispozici předmětný správní spis žalované s údaji z posuzovaných let (2010 a 2011). Znalec se v posudku vyjadřoval k technologii čištění vod ČOV. Technologie ČOV není však předmětem primárního zájmu otázky ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Byť znalec uvedl na str. 9 posudku, že ČOV nejsou vybavené anaerobním čištěním odpadních vod, vzápětí na str. 10 posudku uvedl, že objekty anaerobní stabilizace kalů, které vyrábí bioplyn „*se sice v případě komunálních ČOV nachází v jejich areálech*“, kdy všechny posuzované ČOV žalobce jsou principiálně, tj. co do technologie čištění odpadních vod, stejné. Dále uvedl na str. 11 posudku, že z vodní linky odpadají surové kaly, které se zpracovávají technologií anaerobní fermentace za účelem jejich stabilizace, přičemž vzniká bioplyn, který se následně využívá v kotelnách a v kogeneračních jednotkách na výrobu tepla a elektrické energie. Bioplynové stanice nejsou součástí technologie čištění odpadních vod, jsou technologicky, stavebně a strojně samostatnými jednotkami, i když se nacházejí v areálech ČOV. Soud proto uvádí, že ze zde konstatovaného proto vyplývá, že všechny ČOV žalobce disponují i anaerobní možností čištění odpadních vod, přičemž linka anaerobního čištění se nachází v areálech ČOV, jak vyplývá z fotodokumentace pořízené zástupcem žalobce ve správním řízení i ze stavebních povolení a kolaudačních rozhodnutí jednotlivých ČOV, podle kterých není žádná ČOV samostatnou bioplynovou stanicí, aby jí náležela podpora AF2. Anaerobní stupeň byl součástí všech ČOV.

99. Dále soud provedl důkaz stanoviskem vrchního ředitele Sekce vodního hospodářství ze dne 12. 2. 2015 č. j. 7845/2015-MZE-15100 vydaného na základě žádosti žalobce. Uvádí se v něm: „*z procesu čištění městských odpadních vod je oddělován surový nestabilizovaný kal. Jeho zpracování (anaerobní stabilizací) představuje proces v zásadě oddělený od procesu biologického čištění odpadních vod v aktivačních nádržích. V žádném případě tedy nelze produkováný bioplyn použitý k výrobě elektřiny považovat za výstup „aerobního a anaerobního“ čištění odpadních vod.*“ K tomuto stanovisku soud uvádí, že z něj není patrný závěr, že anaerobní část není součástí ČOV a též nevyvozuje, že by žalobci měla náležet jiná podpora, než ta, kterou stanovil cenový orgán pro druh podporovaného zdroje spalování kalového plynu z ČOV po 1. lednu 2006, ani se nezabývá otázkou existence samostatných bioplynových stanic v žalobcem provozovaných ČOV.
100. Z výše uvedených ustanovení cenových předpisů (viz body 93. a 94. tohoto rozsudku) vyplývá, že žalovaná byla povinna zjistit, zda v provozovnách žalobce (ČOV) dochází ke spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV (1500 Kč, popř. 1550 Kč/MWh), tedy bez kategorie anaerobní stabilizace kalů či dochází ke spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF 2 (zelený bonus 2580 Kč/MWh). Jinými slovy zda k procesu čištění ČOV žalobce jsou vybavené pouze aerobním stupněm čištění, jak je uvedeno v Příloze 1, Tabulce č. 2, Skupině 2, písm. i) vyhlášky č. 482/2005 Sb., shora citované. Z provedeného dokazování vyplývá, že v rámci žádné z ČOV žalobce není provozována samostatná bioplynová stanice pro toliko anaerobní čištění. Technologická schémata z rozhodného období (z r. 2014) [znázorněná ve spr. spise I., bod 19] správního spisu jednoznačně zachycují, že z úseku čištění odpadních vod je vyváděn surový nestabilizovaný kal do úseku kalového a plynového hospodářství. Tento surový nestabilizovaný kal je nejprve „*anaerobně stabilizován*“ a poté je z něj získán stabilizovaný kal využívaný k výrobě kompostu a současně bioplyn, ze kterého je buď spalováním v kotelně ČOV získána tepelná energie, nebo je spálen v kogenerační jednotce ČOV, čímž je získána elektrická a tepelná energie. Právě na tomto technologickém úseku ČOV získaná elektrická energie je předmětem žalobcem nárokováné podpory ve formě zeleného bonusu. Žalobce nijak nedoložil, že lze takovéto technologické uspořádání považovat za samostatnou bioplynovou stanicí, ani že

by snad pracovníci žalované postrádali potřebné odborné znalosti z oblasti energetiky v situaci, kdy Státní energetická inspekce je pro tuto oblast specializovaným správním orgánem, a proto se lze dovolat i presumpce správnosti fungování veřejné správy. Ostatně ani znalecký posudek 69/2022 shora popsany pod body 97. a 98. tohoto rozsudku nevylučuje, že „*se sice v případě komunálních ČOV nachází v jejich areálech*“, tedy, že ČOV neprovozují zcela samostatné bioplynové stanice pro toliko anaerobní čištění. Znalec dále uvedl, že: „*K výrobě elektrické energie v kogeneračních jednotkách všech výše uvedených ČOV je jako zdroj (palivo) používán bioplyn, který vzniká při zpracování kalů z ČOV – jejich anaerobní stabilizací.*“ Dále popsal, jakým způsobem je bioplyn na ČOV získáván. U „*b) Technologie zpracování kalů z vodní linky – anaerobní stabilizace (fermentace)*“ je výstupem „*stabilizovaný (anaerobně vyhnitý) kal... Všechny posuzované ČOV jsou principiálně, tj. co do technologie čištění odpadních vod, stejné ... Primární kaly usazovacích nádrží a přebytečné (sekundární) kaly z aktivačních nádrží (u některých ČOV též tuky z kombinovaných provzdušňovaných lapáků písku a tuků)* jsou dále zpracovávány technologií anaerobní stabilizace (fermentace)“. Dále znalec uvedl, že „*do procesu anaerobní fermentace vstupují produkty, které odpadají z technologie čištění odpadních vod (vodní linky).* ... *Konkrétní technologická uspořádání vodních linek jednotlivých ČOV, ze kterých je zřejmé, jak tyto vstupy do procesu anaerobní fermentace vznikají, jsou zřejmá z přiložených schémat ...*“. Z citovaného vyplývá, že znalec připustil, že čistírny byly vybavené anaerobním stupněm čištění. Jinými slovy lze do kategorie AF2 zařadit jen nestabilizované kaly z čistíren odpadních vod, vzniklé v aeračních nádržích při biologickém zpracování odpadních vod nebo při biologickém procesu výlučně z čistíren vybavených pouze aerobním stupněm čištění, přičemž všechny ČOV žalobce byly vybaveny anaerobním stupněm čištění. Závěry znaleckého posudku proto nesou v rozporu se zjištěními učiněnými správními orgány ve správním řízení.

101. Soud k tomu dodává, že v dokumentech, které jsou součástí správního spisu, nelze nalézt zmínku o možné existenci toliko samostatné bioplynové stanice v rámci žalobcem provozovaných ČOV. Naopak jsou zde licenční rozhodnutí ERÚ, žalobcem doložené stavebněprávní akty vztahující se k jednotlivým ČOV, a zejména i jednotlivé provozní řady [spr. spis I., bod 20], s anaerobním čištěním. Z nichž vyplývá, že v objektech ČOV v posuzovaném období nebyla nikdy postavena žádná samostatná bioplynová stanice, nýbrž kogenerační jednotky určené ke spalování kalového plynu. Existenci těchto zařízení dokládá též „*Seznam výroben – KGJ pro SEI*“ [spr. spis III., bod 8, č. 18]. Rovněž při provádění fotodokumentace jednotlivých objektů ČOV za účasti právního zástupce žalobce ve dnech 2. 7. 2015 až 17. 7. 2015 prvostupňový orgán ani v jednom objektu nezjistil přítomnost toliko samostatné bioplynové stanice [spr. spis III., bod 26] a opět tak byly pouze zdokumentovány kogenerační jednotky ČOV, vyhnívací nádrže pro stabilizaci kalů, apod. jako jeden celek.
102. Je skutečností, že žalobcem navrhovaný výslech vedoucích pracovníků jednotlivých ČOV nebyl akceptován. Uvedené z pohledu soudu nebylo pochybením správních orgánů. Je tomu tak proto, že již na základě spisového materiálu shromážděného ve správním spise (viz výše) je v dostatečné míře prokázáno a objasněno, že součástí jednotlivých ČOV nejsou samostatné bioplynové stanice. Jedná se o otázku ryze technickou, k jejímuž vyjasnění byly použity právě shora uvedené objektivní důkazy. Lze tedy uzavřít, že žalovaná nijak nepochybila, jestliže tyto žalobcem nabízené důkazní prostředky nijak nevyužila.
103. V této souvislosti je k pojmům „*bioplyn*“ a „*kalový plyn*“ nutno vysvětlit, že jakkoli je pojem „*bioplyn*“ slovem nadřazeným ve vztahu ke „*kalovému plynu*“ a ke „*skládkovému plynu*“, zákonodárce v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů tyto

tři výrazy naopak užil jakožto slova souřadná: „*Obnovitelnými zdroji se rozumí obnovitelné nefosilní přírodní zdroje energie, jimiž jsou energie větru, energie slunečního záření, geotermální energie, energie vody, energie půdy, energie vzduchu, energie biomasy, energie skládkového plynu, energie kalového plynu a energie bioplynu.*“ (podtržené zvýraznil soud), a proto i ERÚ v cenových rozhodnutích CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011 pod bodem 1.6. odlišuje mezi „*bioplynem z [e samostatné] bioplynové stanice*“ a „*spalováním skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. lednu 2006*“. Nutnost tohoto odlišení pro účely stanovení cen a zelených bonusů v cenových rozhodnutích vyplývá z následující právní úpravy:

104. Podle § 3 odst. 2 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů „*Podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je stanovena odlišně s ohledem na druh obnovitelného zdroje a velikost instalovaného výkonu výrobní a v případě elektřiny vyrobené z biomasy i podle parametrů biomasy stanovených prováděcím právním předpisem.*“
105. Podle § 6 odst. 2 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů „*Při stanovení výše zelených bonusů Úřad přiblíží též k zvýšené míře rizika uplatnění elektřiny z obnovitelných zdrojů na trhu s elektřinou.*“
106. Podle § 6 odst. 3 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů „*Při stanovení výkupních cen a zelených bonusů Úřad vychází z odlišných nákladů na pořízení, připojení a provoz jednotlivých druhů zařízení včetně jejich časového vývoje.*“
107. V příloze č. 3 „*Indikativní hodnoty technických a ekonomických parametrů*“ vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, v rozhodném znění pro kontrolované období let 2010 a 2011, v části „*Bioplyn, skládkový plyn, kalový a důlní plyn z uzavřených dolů*“ jsou pod bodem 3 pro výrobní spalující kalový plyn uvedeny celkové měrné investiční náklady 50 000 Kč/kW, zatímco pro výrobní spalující bioplyn včetně nové technologie produkce bioplynu činí tyto měrné investiční náklady 110 000 Kč/kW.
108. Lze též citovat „*Stanovisko odboru ochrany ovzduší k zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – kalové hospodářství čistíren odpadních vod*“ vydané Ministerstvem zemědělství. Nejedná se přitom o namítanou retroaktivitu v neprospěch žalobce, jelikož byl ve stanovisku popsán pouze stav technického poznání, který zde byl i v době páchaní správních deliktů v letech 2010 a 2011: „*Kalové hospodářství čistírny odpadních vod, jehož součástí je plynové hospodářství, z kterého je produkován jako vedlejší produkt kalový plyn, je považována za nedílnou součást čistírny odpadních vod, (...) V žádném případě se tedy nejedná o samostatnou bioplynovou stanici (...) Vznik kalového plynu (bioplynu) na ČOV není prvotním záměrem, ale důsledkem technologického procesu ve vyhnívacích nádržích. Vyhnívací nádrže jsou integrovanou součástí čistíren odpadních vod, které slouží ke snížení objemu přebytečného biologického kalu a snížení obsahu organických látek, v termofilním procesu slouží k hygienizaci kalu a k využití odstředěné kalové vody, která se vyznačuje vysokou koncentrací amoniakálního dusíku a je čerpána do regenerace kalu jako přirozený nitrifikant. Vznik bioplynu je tedy vedlejším procesem. Z výše uvedených důvodů se nejedná o klasickou výrobu bioplynu...*“ V cenových rozhodnutích byl proto ERÚ s ohledem na shora uvedenou právní úpravu a technickou stránku věci povinen zohlednit, že spalování kalového plynu v ČOV je zpracováváním produktu, který při čištění odpadních vod nemůže nevzniknout stabilizací čistírenského kalu ve vyhnívacích nádržích a provozovatel ČOV s tímto kalovým plynem musí tak jako tak hospodařit a nějakým způsobem jej zpracovat. Za jeho spalování při výrobě elektrické energie náleží již ze samé podstaty věci jiná podpora ve formě zeleného bonusu.

109. Pro klasifikaci žalobcových provozoven byl tedy rozhodný samotný akt spalování kalového plynu z ČOV. Zavádějící a zcela nedůvodnou je argumentace zabývající se otázkou, zda v předmětných ČOV byl či nebyl přítomen aerobní či i anaerobní stupeň čištění odpadních vod. Rovněž nelze uplatňování zeleného bonusu ve zjevně nesprávné výši „odůvodnit“ žalobcovým poukazem na smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností ČEZ Distribuce, a. s., neboť soukromoprávním jednáním nelze vyloučit aplikaci kogentních právních norem veřejného práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011 č. j. 3 As 11/2011-69).
110. Namítal-li v této souvislosti žalobce porušení zákazu retroaktivity „skrytou“ aplikací Výkladového stanoviska vydaného dne 3. 4. 2013 pod č. 1/2013 za účelem výkladu bodu 1.8. cenového rozhodnutí ERÚ ze dne 26. 11. 2012 č. 4/2012, pak i tuto námitku shledal soud nedůvodnou. Výkladové stanovisko bylo žalovanou pouze zmíněno, nikoliv aplikováno na žalobcův případ. V odůvodnění (nového) prvostupňového rozhodnutí citováno není a na str. 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí (z předmětného období) je vysvětleno, že *„odvolací správní orgán nikde neurvedl, že se toto stanovisko týká účastníka řízení už z toho důvodu, že přesná definice bioplynové stanice v naší legislativě neexistuje, a proto považoval za účelné výkladové stanovisko ERÚ, byť nevztahné ke kontrolovanému období, zmínit.“* Městský soud dodává, že ve správním řízení bylo řádně prokázáno, že součástí žalobcem provozovaných ČOV nejsou toliko samostatné bioplynové stanice, a proto je nemístná žalobcova snaha tento závěr popřít námitkou nepřipustné retroaktivity.
111. Nedůvodným je též žalobcův odkaz na kontrolní protokoly z kontrol provedených ERÚ v roce 2014 (spr. spis II., bod 52) se zaměřením na plnění povinností podle § 9 a § 11 energetického zákona, neboť tato ustanovení obsahují zcela odlišné povinnosti. Ze znění těchto ustanovení je zřejmé, že předmětem těchto kontrol ERÚ bylo dodržování zcela odlišných povinností na úseku energetického zákona, nežli v právě projednávaném případě, kdy žalovaná kontrolovala dodržování cenových předpisů. Z těchto protokolů lze nicméně pro právě projednávaný případ využít zjištění ERÚ, že ve všech žalobcových ČOV je spalován „bioplyn-kalový plyn“, což dává za pravdu závěrům žalované.
112. Tvrdí-li žalobce s odkazem na „Protokol o kontrole č. 081106813“ ze dne 18. 9. 2013, že žalovaná při kontrole za období roku 2012 žádná obdobná pochybení nezjistila, pak se jedná o pouhé subjektivní tvrzení, jelikož předmětný protokol není součástí správního spisu a ani nebyl soudu ze strany žalobce doložen. V právě projednávaném případě bylo spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách žalobci řádně prokázáno, proto je období roku 2012 irelevantní.
113. Brojí-li žalobce proti tomu, že žalovaná na str. 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí cituje svůj dopis ze dne 23. 3. 2009 zodpovídající dotazy společnosti SOVAK ČR, z. s., pak se nejedná o vadu odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná chtěla citací předmětného dopisu a na něj navazujícího stanoviska zveřejněného na webových stránkách společnosti SOVAK ČR, z. s. pouze blíže ilustrativně dovysvětlit, že kalové hospodářství ČOV nemůže být považováno za samostatnou bioplynovou stanici, jelikož tvoří nedílnou součást technologie ČOV. Nejednalo se tedy o stěžejní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, z jehož uvedení by bylo možno dovodit jakoukoli nezákonnost napadeného rozhodnutí.
114. V souvislosti s provedeným dokazováním a na něj navazující právní kvalifikací případu vnesl žalobce celou řadu dílčích námitek nepřezkoumatelnosti a to prakticky ve vztahu ke

každé z námitek, které uplatnil ve správním řízení, s tím, že i pouhý nesouhlas s jejich vypořádáním mnohdy označil za další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Je proto nutno na tomto místě opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015 č. j. 6 As 152/2014-78. V právě projednávaném případě bylo ze strany žalované provedeno rozsáhlé dokazování, v jehož rámci bylo spolehlivě prokázáno, že součástí žalobcem provozovaných ČOV nebyla ani v jednom případě samostatná bioplynová stanice, a proto nebyl oprávněn uplatnit podporu ve formě zeleného bonusu za „*spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF 2*“, nýbrž za „*spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. lednu 2006*“, což neučinil a nárokováním zeleného bonusu v neoprávněné výši se dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Na celkem 31 stranách napadeného rozhodnutí pak byly důsledně citovány veškeré žalobcem vznesené námitky a následně vypořádány. Žalovaná tak dostala důkaznímu standardu ve smyslu § 3 správního řádu a postupovala zcela v souladu s vyšetřovací zásadou ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, jakož i s dalšími pravidly dokazování ve správním řízení. Právě prokázáním, že se skutek stal přesně tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí, jsou dostatečně přesvědčivě vyvráceny veškeré žalobcem uplatněné námitky.

115. Námitky obsažené ve čtvrtém, pátém a šestém žalobním bodu jsou nedůvodné.
116. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že ani jedna ze žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
117. Městský soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a rozkladovým orgánem) s novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona o přestupcích). Z porovnání právní úpravy § 16 odst. 1 písm. c) a odst. 4 písm. b) zákona o cenách účinné přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy těchto ustanovení změněných Čl. X zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
118. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, které v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu